

skutkových okolností a nabídnutí důkazů; očíslování jednotlivých odstavců zápisu (počínající arabským číslem tři) jest přizpůsobeno formě, jak při prvním ústním jednání byly označeny odstavce přednesu žalované strany. Z toho, co uvedeno, jest patrné, že nešlo o přípravný spis podaný před zahájením druhého ústního jednání ani o zápis podle § 265 c. ř. s., nýbrž že byla proti jasnému předpisu § 210 druhý odstavec c. ř. s. k soudu přijata osnova protokolu. Nevadí, že tato osnova není náhražkou celého protokolu, nýbrž jen jeho části; závažným jest, že šlo o to, by se předložením oné písemnosti obešly předpisy o protokolování za ústního jednání. Kdyby se tento postup měl připustiti, zvrhlo by se protokolování v pouhé zakládání podobných písemností, čemuž právě podle materiálů k civilnímu soudnímu řádu sv. II, str. 322 mělo býti předpisem §§ 210 druhý odstavec a 477 čís. 8 c. ř. s. čeleno (srov. rozhodnutí čís. 9222 a 9531 sb. n. s.). Odvolací soud sice praví, že přijetí onoho spisu soudem nemělo vliv na řízení a rozhodnutí. To však není správné, neboť přijetím onoho spisu byla do sporu vsunuta námitka žalované strany, jež vedla k zamítnutí žaloby.

Čís. 11209.

Spory ze smlouvy o dílo, mezi něž náleží i spor advokáta s klientem o zaplacení odměny a hotových vydání, nejsou prázdninovými věcmi ve smyslu § 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, R II 332/31.)

Rozsudkem prvního soudu bylo vyhověno žalobě advokáta proti klientu o zaplacení odměny a hotových vydání. Rozsudek odvolacího soudu, jímž byl napadený rozsudek potvrzen, byl doručen žalovanému dne 16. července 1931. Po uplynutí dovolací lhůty navrhl advokát povolení exekuce k vydobytí prisouzeného nároku. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl o exekučním návrhu. Důvody: § 224 čís. 5 c. ř. s. prohlásil v původním svém doslovu za prázdninové věci spory ze služební a námezdní smlouvy mezi osobami, v tomto místě zákona uvedenými. Obecný zákon občanský shrnoval v době, kdy byl vydán civilní řád soudní (dne 1. srpna 1895, čís. 110 ř. zák.) pod pojmem námezdní smlouvy smlouvu služební a smlouvu o dílo (§§ 1151 a násl.). Teprve třetí dílčí novelou byla dotyčná část občanského zákona změněna v ten smysl, že pojem námezdní smlouvy ze zákona zmizel a byl nahrazen samostatnou úpravou smlouvy služební a smlouvy o dílo. Zákonem ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. byl § 224 čís. 5 c. ř. s. rozšířen na veškeré spory mezi zaměstnanci a zaměstnavateli z poměru služební, námezdního a učební (§ 224 čís. 7 c. ř. s.). I když se občanský zákon v úpravě III. dílčí novelou, jak shora uvedeno, již výslovně nezmiňuje o smlouvě námezdní, nýbrž rozlišuje mezi smlouvou služební a smlouvou o dílo, vysvítá z doslovu § 224

čís. 7 c. ř. s. v úpravě zák. čís. 23/1928 sb. z. a n., že zákon míní věcmi prázdninovými nejen smlouvy služební, nýbrž že pod pojmem smlouvy námezdní má na mysli i smlouvy o dílo. O takovouto smlouvu podle §§ 1151, 1165 jde, převezme-li právní zástupce zastupování strany v určitých věcech, jakž vysvětluje z ustanovení § 17 adv. ř., jenž v druhém odstavci výslovně poukazuje k zákonným předpisům o smlouvě námezdní. Na právní povaze této smlouvy nic nemění, že strana pravidelně uděluje svému právnímu zástupci písemnou plnou moc. Ve sporu, o který jde, domáhal se žalobce zaplacení odměny za právní zastupování žalovaného v různých věcech a jde tudíž o spor, který § 224 čís. 7 c. ř. s. prohlašuje za věc prázdninovou.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Rekursní soud na stížnost vymáhajícího věřitele zrušil usnesení prvního soudu zamítající žalobcův návrh na povolení exekuce. Rekursní soud vycházel z předpokladu, že rozsudek krajského soudu civilního z 18. dubna 1931, na jehož základě bylo žádáno o povolení exekuce, a jenž rozsudkem vrchního soudu z 30. června 1931 byl potvrzen, nabyl pravoplatnosti uplynutím dovolací lhůty. Předpoklad ten není však správný. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupci žalovaného dne 16. července 1931 a dovolání z rozsudku toho bylo podáno dne 13. září 1931, tedy včas, neboť nešlo o věc feriální. Předmětem sporu byla žaloba advokáta o zaplacení odměny a hotových vydání za práce žalovanému konané, šlo o spor ze smlouvy o dílo (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2773 a 10.028 sb. n. s.). Spory ze smlouvy o dílo nejsou však spory prázdninovými, neboť nejsou uvedeny ve výpočtu § 224 c. s. ř. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. Dovolává-li se rekursní soud ustanovení čís. 7 § 224 c. s. ř., dovolává se ho mylně, neboť podle tohoto ustanovení jsou věcmi prázdninovými spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu, nikoliv spory ze smlouvy o dílo. Názor, že pod pojem smlouvy námezdní ve smyslu cit. čís. 7 § 224 spadá i smlouva o dílo, nemá opory v zákoně, a nelze názor ten odvozovati ani z § 17 advok. řádu z roku 1868. Neprávem se vymáhající věřitel ve svém rekursu dovolával rozhodnutí čís. 1733 sb. Nov. (resp. nál. 262), neboť v něm byly sice uznány za věci prázdninové veškeré spory ze smlouvy služební a námezdní, nikoli však též spory ze smlouvy o dílo. Že zvláštním usnesením podle § 224 (2) c. s. ř. byl spor, o který tu jde, prohlášen za prázdninový, nebylo tvrzeno. Poněvadž nešlo o věc prázdninovou, bylo dovolání podáno včas, rozsudek v době vydání usnesení soudu prvního stálosti nebyl ještě pravoplatný a proto správně návrh na povolení uhrazovací exekuce byl prvním soudem zamítnut.

Čís. 11210.

Byly-li žaloba a obsílka k roku doručeny žalovanému (v cizině) tak pozdě, že se žalovaný nemohl pro krátkost doby zavčas ani k soudu dostavití ani si opatřit zástupce, jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, R II 337/31.)